

NASLOV ORIGINALA:

Kent Nerburn

Small Graces: *The Quiet Gifts of Everyday Life*

Copyright © 1998 Kent Nerburn

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2020

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:

Milica Simić

PREVOD:

Milica Simić

LEKTURA I KOREKTURA:

Jevrem Živanović

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/1, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Kent Nerbern

Male
RADOSTI

HARMONIA

*Istinska životna radost ne pronalazi se
u velikim postupcima, već u tome
da se svaki trenutak učini svetim.*

Sadržaj

Uvod	9
Vera u tihog boga	11

Buđenja

Dar zore	15
Tišina govori.....	18
Prozor srca	21
O šoljama za kafu i monasima	26

Prolasci

Dar oblaka.....	33
Drvo koje se smeje	37
Dar vrta	42
Preobražaj dana	46
Staza u šumi	50
Dar odjeka.....	54
Komšinica i prijateljica.....	58
Dar magičnog trenutka.....	62
Zašto ptice lete.....	66
Rukavica.....	72

Okupljanja

Dar porodice.....	79
Ceremonija običnog.....	84
Mali kutak	87
Mračni dar.....	91

Odlasci

Daleka obala..... 97

Kraj dana 100

O AUTORU..... 103

Uvod

Sanjamo o tome da naš život bude ispunjen velikim delima, ali ga živimo u malim trenucima. Otkako ustanemo u zoru, pa sve do naše poslednje svesne misli uveče, provodimo život obavljajući poslove koji potpuno zaokupljaju našu pažnju i sprečavaju nas da razmišljamo o važnim pitanjima koja se nalaze u samom srcu života.

Zašto smo ovde? Šta je ljubav? Da li Bog postoji? Šta se krije iza vela smrti?

Ovo su pitanja koja nas čine ljudskim bićima. Međutim, odgovori na njih, pa čak i razmišljanje o njima, deluju kao nešto što se nalazi daleko izvan područja u kojem proživljavamo svoje dane.

Želimo da živimo duhovnim životom. Znamo u svom srcu da smo mi duhovna bića. A ipak, naši životi su mali, i mi vodimo računa samo o onome što nas se neposredno tiče. Čini se da su se dani koje živimo zaverili protiv našeg duhovnog sopstva. Gledamo s čežnjom u one koje isijavaju snažnu svetlost u svet – Majku Terezu, Gandija, Martina Lutera Kinga – i u poređenju s njima naš život i naša dostignuća čine nam se potpuno beznačajnim.

Sanjamo da ćemo osetiti dodir na ramenu koji će predstavljati poziv da dostignemo svoju veličinu; čežnemo za tim da uradimo nešto što će promeniti svet. Međutim, dodir

na našem ramenu predstavlja samo poziv da radimo male stvari iz svakodnevnog života – promenimo pelene, promenimo sijalicu, promenimo svoj raspored vremena. Umesto da budemo bića ispunjena zanosom, zarobljenici smo običnog i progoni nas osećaj da su naši dani besmisleni.

Moramo da naučimo da gledamo drugačijim očima. U svetu postoji mnogo puteva – neki su uzvišeni, a neki obični. Nije na nama da sudimo o vrednosti svog puta; naš zadatak je da idemo njime kao čestita osoba. Zaslepljeni smo snažnom svetlošću heroja i svetaca. Moramo da naučimo da verujemo malo svetlosti koja nam je data i da cenimo tu svetlost kojom možemo da obasjamo živote onih oko nas.

Ne smemo nikad zaboraviti da je svesno obavljanje svakodnevnih poslova jedan od puteva koji vode u duhovno područje. Japanci već dugo znaju za to i oni su učinili svetim obične trenutke života pretvorivši ih u umetnost. Indijanci takođe shvataju to i oni čine svakodnevne poslove svetim, tako što ih okružuju ritualima i molitvom.

Život nam brzo prolazi i živimo ga u trku, s beskonačnim osećajem procesa, kretanja, jurnjave za budućnošću. Retko kad zastanemo da bismo obasjali svetlošću obične trenutke, da bismo ih učinili svetim, tako što ćemo im posvetiti svoju pažnju, da bismo im ukazali počast nežno brinući o njima. Prolaze nezapaženi, izgubljeni u neprestanoj jurnjavi vremena.

Ipak, naš život zahteva baš ovakvu vrstu svetosti. Potrebno je da otkrijemo način da uzdignemo te trenutke našeg svakodnevnog života – da slavimo i učinimo svetim ono što je obično, da dopustimo svetlosti duhovne svesnosti da osvetli naše dane.

Bez obzira na to što ne vodimo sveti život, mi živimo u svetu koji je ispunjen svetim trenucima. Potrebno je samo da odvojimo vreme da bismo te trenutke obasjali svetlošću.

Vera u tihog boga

Ne vidimo nikakvu potrebu da izdvojimo jedan dan od sedam kao sveti jer za nas svi dani pripadaju bogu.

Ohijesa, Dakota Sijuks

Postoje oni koji tragaju za bogom na tihim mestima – bez crkvi, bez javnog ispoljavanja pobožnosti, bez dramatičnih i bombastičnih rituala. Takvi ljudi mogu se videti kako stoje ponizno i sa strahopoštovanjem posmatraju izlazak sunca, ili tiho plaču zbog lepote nekog Bahovog koncerta, ili su ispunjeni čistom ljubavlju dok gledaju bebu u majčinom naručju.

Možete ih videti kako idu u posetu starim ljudima, teše usamljene, hrane gladne i neguju bolesne.

Najveći među njima možda daju ono što poseduju iz saosećanja i dobrote, a da nikada ne izgovore naglas reč „bog”. Ili, možda samo upute osmeh ili ponude ruku nekome kome je to potrebno, ili u tišini poviju glavu u trenutku kad se lepota ukaže u njihovom životu i izgovore jednostavnu molitvu zahvalnosti duhu koji nas je sve stvorio.

Oni poštuju tihog boga, veruju u male blagoslove i sitne radosti svakodnevnog života.

Njihov put nije veliki, put mistika ili propovednika ili zilota ili sveca. Neko bi mogao da kaže kako to uopšte i nije put. Sve što oni znaju sa sigurnošću jeste da u životu postoje

lepota i radost koje prevazilaze svu tamu koja nas okružuje, i da nešto što se ne može rečima izraziti postoji izvan običnih i svakodnevnih stvari, i da naš život ne bi bio vredan življenja da nema te misterije.

Ova knjiga posvećena je onima koji traže tog tihog boga, koji pokušavaju da otkriju duhovnost u malim trenucima svakodnevnog života. Ona je slavljenje običnog, podsetnik da je, kad se sve ostalo ukloni, život proživljen s ljubavlju sasvim dovoljan.

Buđenja

*Jutro je obnovljeni san,
osveženo srce, oproštaj zemlje
obojen bojama zore.*

Dar zore

Dar zore

*Svaka duša mora sama da dočeka jutarnje
sunce, novu zemlju i Veliku tišinu.*

Ohijesa, Dakota Sijuks

Danas sam rano ustao. U daljini, blaga svetlost boji obzorje. Zora stiže, nežno, ispunjena molitvom.

Ustajem tiho iz kreveta, svestan tišine oko sebe. Ovo je vreme tišine, vreme nevinosti i blagih misli, detinjstvo dana.

Sada je trenutak kad moram da zastanem i uzdignem svoje srce – sada, pre nego što se dan razlomi na delove, i moja svest se razbije na hiljadu komadića. Ovo je trenutak kad su čula najživlja, kad neka misao, dodir, muzika može da uobliči duh i oboji dan.

Ipak, ako nisam pažljiv – ako ustanem iz kreveta manično žureći, ispunjen svojim malim brigama – mistični tok imaginacije kakva postoji u mirovanju biće prekinut, a prošlost i budućnost pojuriće da zauzmu moj um, i biću bačen u beznačajne pojedinosti života i mirijadu obaveza. Nestaće otvorenost koja postoji samo u srcu koje se budi, a s njom i prilika da se duh usredsredi i učini taj dan svetim.

Sve velike duhovne tradicije ovo znaju. Hrišćanski monasi čute sve dok ne dođe vreme za pojanje jutarnje molitve. Muslimani započinju dan molitvom poniznosti i zahvalnosti. Indijanci iz plemena Dakota uče još dok su deca da odu čuteći do jezera ili potoka, poprskaju lice vodom i onda upute molitvu suncu.

Naš život nam ne dopušta ovakvu ushićenu predanost. Ipak, nešto dragoceno se gubi kad pojurimo pravo u pojedinosti života, ne zastavši ni na trenutak da ukažemo počast misteriji života i daru koji nam donosi novi dan.

To ne mora da bude ništa veliko. Tiho prošaputana molitva, nežno dodirivanje biljke ili cveta, kratki pogled na dete dok spava, nepomičnost u prisustvu svetlosti. Bilo šta od ovoga je dovoljno. Ono što je potrebno jeste da srce zastane da bi duh mogao da poleti i uzdigne se ka beskonačnosti.

Idem u tišini ka prozoru. Tama se podiže. Tanki zraci boje lavande prekrivaju obzorje, obasjavajući vrhove drveća vatrom jutarnje svetlosti. Zastajem i saginjem glavu. U ovom kratkom trenutku, ja sam u božjim rukama i krećem u jutro s pesmom mogućnosti u svom srcu.